

de of weigerende lichaam een grote rol speelt. Ze hult het in gewaden van ijzerdraad of van vlees – kledingstukken die isoleren of die afstoten. Haar 'Declaration' (1993) werd gelezen door een stotterende man en in Ana Torfs' video 'Conditions' (1995) sleept Jurgen Persijn een sculptuur van Sterbak achter zich aan, als een onhandig ahangsel. Dit zijn geen orgaanloze lichamen, zoals Matthew Barney ze fabriceert. Dit zijn lichamen gevangen in uitzichtloze situaties.

Sterbak gebruikt het lichaam als een sculptuur en de sculptuur als een extensie. Haar lichamen zijn kwetsbaar. Op het burleske af, zoals de brandbare 'Artist as Combustible' (1986). En haar sculpturen zijn eetbaar – 'Chair Apollinaire' (1996) is, net als haar 'Vanitas: Flesh Dress for an Albino Anorectic' (1987), gemaakt van vlees. Ze maakte ook een authentieke 'Cake Stool' (1996) en een echt 'Bread Bed' (1996).

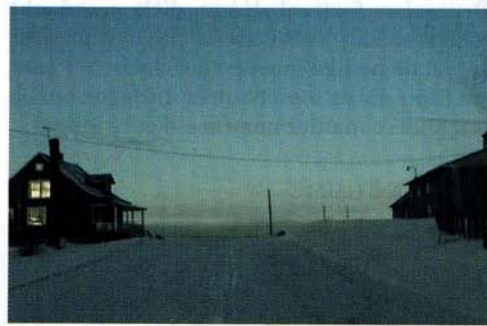
In de recente werken in Brussel zijn vreemd genoeg nog nauwelijks lichamen te zien. Hier lijkt het landschap de hoofdrol te spelen. De reis, de boot, het water en de rivier als verbindingsweg lijken het onderwerp van 'From Here to There' (2003), gefilmd aan de oevers van de Saint-Laurent rivier naar Montréal, waar de eerste migranten kennis maakten met de laatste indianen.

Maar wat is hier belangrijk: wat zich voor de camera afspeelt, dan wel wat erachter gebeurt, of eronder? Het fysieke in deze installaties zit hem in de hond die de camera's draagt, bevestigd op zijn kop. Zijn bevreedende point of view en impulsieve bewegingen moeten wij ons eigen maken. Zijn lichaam houdt ons gevangen. De kijker moet dier worden en dat zorgt voor een nieuwe exitloze situatie. We lopen en kijken net als de hond in rondjes, aangetrokken door alles wat beweegt. Zoals de 'Goldberg Variaties' op de klankband bij deze videoschermen die altijd hetzelfde brengen, altijd iets anders, steeds opnieuw. Af en toe zien we een mens, een huis, een houtvast. Aan de muur een Bruegel, een besneeuwd landschap dat lijkt terug te keren in 'February' (2006), de video die ze maakte aan de schaatsbaan in Montréal en die te zien bij Erna Hecey. Een levend geworden schilderij. Of is het de video die – als een kader aan de muur – opnieuw schilderij wordt?

Want zowel 'From Here to There' als 'Waiting for High Water' (2005, in Venetië gefilmd door dezelfde hond, maar nu met verschillende camera's uitgerust) lijken te verwijzen naar een pri-

mitieve vorm van cinema. Niet naar de precinema van Etienne-Jules Marey of Edweard Muybridge die in hun chronofotografieën mensen leerden kijken naar de beweging van dieren, maar wel naar de stomme film. Een film gemaakt door een dier is per definitie een film zonder woorden – maar niet zonder geluid. Het gaat in de eerste plaats over de attractie van de beweging, net als in de eerste films, ondersteund door de pianomuziek in de eerste en de klavecimbelmuziek in de tweede video. Spontane opwinding die we slechts ten volle kunnen ervaren door zelf hond te worden.

Jana Sterbak 'From here to there'. Tot 2 juli in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel. 02 507 82 00. www.bozar.be
'About Winter'. Tot 2 juli in Galerie Erna Hécey te Brussel. 02 502 00 24. www.ernahecey.com

JANA STERBAK "FROM HERE TO THERE" VIDEOINSTALLATIE 2003

Rechtzetting

In de tekst over de expo 'Tekelust' in <H>ART nr 7 (pagina 5) sloop een fout. De laatste zin moet zijn: '...geven ons een idee van wat Roland Patteeuw eigenlijk bedoelt wanneer hij zegt niet zozeer geïnteresseerd te zijn in een 'work in progress'. De gedachte 'in process' lijkt hem veel relevanter met betrekking tot hedendaagse kunst.'

Werk van Jana Sterbak in Bozar en galerie Erna Hécey in Brussel

KIJKEN ALS EEN HOND

Van de Canadese kunstenares Jana Sterbak zijn momenteel enkele recente videowerken te zien in Brussel. In de Hortazaal van Bozar staan de zes schermen van 'From Here to There', de installatie waarmee ze in 2003 Canada vertegenwoordigde op de Biënnale van Venetië. De Galerie Erna Hécey vult aan met meer werk waaronder 'Waiting for High Water', haar meest recente video die opgenomen werd in de dogenstad. De 'camera-man' was een hond.

Pieter VAN BOGAERT

Wie Jana Sterbak (°1955, Canadese van Tsjechische afkomst) denkt, denkt in de eerste plaats aan het lichaam. Sterbak maakt fysieke kunst waarin het disfunctionele, haperen-